

delige Afgjørelse, naar Tiden kommer. Jeg troer, at jeg skylder Forsamlingen ikke at opholde mig længere ved dette Emne, og dersom jeg kunde fremstykke Forhandlingerne ved at foreslaae, at vi skulde skride til Afgjørelse, om vi skulle gaae til anden Behandling eller ikke, saa skulde jeg være meget tilbøielig til at gjøre det.

Monrad: Jeg vilde gjerne . . .

Formanden: Den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Amts 4de District (Krieger) har Ordet.

Krieger: Jeg overlader det imidlertid gjerne til den ærede Rigsdagsmand, som nu forlangte det.

Formanden: Er det kun en kort personlig Bemærkning, som den ærede Rigsdagsmand ønskede at gjøre?

Monrad: Ja, det er blot en Bemærkning med Hensyn til Begieringen om Afslutning fra den sidste Taler; jeg finder den nemlig just ikke paa det rette Sted, da den kommer fra et æret Medlem, som har talt to Gange, medens der ere Andre, som ikke have talt een Gang.

Finantsministeren: Jeg vilde gjerne tillade mig at bemærke, at jeg troer, at det ogsaa vilde være meget ønskeligt for mig som Finantsminister at faae Ordet endnu engang, inden man skred til Afslutning.

Formanden: Der er ingen Begiering om Afslutning indkommen, og jeg venter heller ikke, at der vil komme nogen saadan. Den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 4de District (Krieger) har Ordet.

Krieger: Da jeg har megen Agtelse for de Beslutninger, Thinget har taget med Majoritet, skulde jeg ikke have tilladt mig nogen Kritik af den Form, hvorunder denne Sag behandles, dersom det ærede Medlem, som sidst havde Ordet (Tscherning), ikke havde begyndt med en Roes derover; paa Grund af denne Roes tør jeg maaskee tillade mig — ikke en Dadel, men en Bemærkning, og det er denne, at jeg i intet Tilfælde troer, at denne Forhandlingsform, saaledes som den er benyttet, tjener til at fremstykke en hurtig Afgjørelse af Finantsagen. Sagen er iøvrigt, saavidt jeg skønner, bleven stillet paa en anden

Maade, end man fra først af kunde have ventet, ved den Form, hvorunder flere af de ærede Ministre have udtalt sig under nærværende Sag; mig er det nemlig forekommet, hvis jeg turde sige min Mening, at en ikke ringe Deel af hvad der saaledes er fremkommet fra flere af de ærede Ministre snarere havde hørt hjemme paa et følgende Stadium, og at derimod en anden ikke ringe Deel havde hørt hjemme paa et tidligere Stadium, jeg mener nemlig Finantslovens Fremlæggelse. Jeg kan ikke tilbageholde den almindelige Anskuelse, at der for mig er meget lidet tiltalende i den Form, som ialmindelighed benyttes ved Lovforslags Fremlæggelse; det hedder nemlig omtrent som saa, at „et Lovforslag vil findes trykt med Motiver paa Medlemmernes Bladser“; dette kunne vi altsaa læse og dermed gaaer Sagen til første Behandling. Jeg troer, at det vilde være en naturligere, en mere levende og en mere hensigtsmæssig Forhandlingsmaade, naar man ved Lovforslags Fremlæggelse ved et mundtligt Foredrag udviklede og anskueliggjorde Lovforslagets Betydning omtrent paa den Maade, som den ærede Finantsminister og flere af de andre Ministre have gjort med Hensyn til dette Forslag, ikke i synderlig Grad ved Fremlæggelsen, men ved denne første Forhandling. Men jeg kan naturligtvis her kun udtale min individuelle Anskuelse.

Den Lov, hvortil her er fremlagt Forslag, er af en ganske egen Natur, thi den indeholder kun Dverflæg. Den indeholder Dverflæg over Indtægter og Dverflæg over Udgifter. Det er altsaa klart, at den efter hele sit Væsen maa adskille sig fra andre Love; den staaer derfor heller ikke alene. Indtægtsoverflaget og Udgiftsoverflaget faaer først sin rette Betydning, deels ved den øvrige Lovgivning, deels ved det efterfølgende Statsregnskab. Det er nu ganske vist, at det er fortrinnsvis med Hensyn til Indtægtsbudgettet, at den øvrige Lovgivning og navnlig Skattelovgivningen tjener til Fuldstændiggjørelse, og det er fortrinnsvis med Hensyn til Udgiftsbudgettet, at det senere Statsregnskab vil virkeliggjøre Budgettets Betydning; men ikke desto mindre har dog Statsregnskabet ligesuldt sin Betydning med Hensyn til Indtægtsoverflaget,